

ŽEMĖ MANO

Jauną naivią pažadėjo,
Nešė, vėjams patikėjo.
Aukštu kalnu užtekėjo,
Saulės blyksniais nubyrėjo.
Aukštam kalne žalia giria,
Žalioj girioj – tėvonija.
Vėjam užiant iš amžinybės,
Nešė jauną begalybėn.

O norėtum? O galėtum –
Sparną tiestum, žemę liestum.

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Ant to kalno Brolis, Sesė,
Kraujas, Šauksmas: „Žemė mano“.*

Lauko durys ir seklyčia,
Beržo šakos, gelsvos smiltys.
Šilo uoga šalia rūtos,
Rausvo vario žiedas supas.
Aukštam kalne žalia giria.
Žalioj girioj – tėvonija.
Vėjam užiant iš amžinybės,
Neškit jauną aukštan kalnan.

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Ant to kalno Brolis, Sesė,
Kraujas, Šauksmas: „Žemė mano“.*

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Ant to kalno Brolis, Sesė,
Kraujas, Šauksmas: „Žemė mano“.*

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Aukštą kalną, žalią girią
Žalią girią – tėvoniją.*

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Aukštą kalną, žalią girią
Žalią girią – tėvoniją.*

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Ant to kalno Brolis, Sesė,
Kraujas, Šauksmas: „Žemė mano“.*

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Ant to kalno Brolis, Sesė,
Kraujas, Šauksmas: „Žemė mano“.*

*Supkit, meskit mane jauną,
Kad išvysčiau aukštą kalną.
Ant to kalno Brolis, Sesė,
Kraujas, Šauksmas: „Žemė mano“.*

LIETUVA

Kokia nuostabi, Lietuva, esi.
Kaipgi nemylėt mums Tavęs?
Mūsų džiaugsmas Tu, mūsų skausmas Tu,
Savo širdyse saugome Tave.

Mes didžiuojamės gimę Lietuvoj,
Bet vien to mažai – mums išsaugot ją.
Mūsų džiaugsmas ji, mūsų skausmas ji,
Savo širdyse saugome ją.

Už rankų susiėmę, apjuoskim Lietuvėlę,
Žemelę šventą bočių, išsaugotą mums.
Tik tai tauta išėję, vienybėje sustoję,
Galėsime daug nuveikti vardan Lietuvos.

Lietuva, Lietuva – Tu mums šventa.
Lietuva, Lietuva – mūsų Motina.
Lietuva, Lietuva – kol rankoj ranka.
Lietuva, Lietuva – gyvuos Lietuva.

Kokia nuostabi, Lietuva, esi.
Tu tokia trapi, bet dvasia didi.
Tad išsaugokim ateities kartoms,
Ką mylėjo taip mūsų protėviai.

Už rankų susiėmę, apjuoskim Lietuvėlę,
Žemelę šventą bočių, išsaugotą mums.
Tik tai tauta išėję, vienybėje sustoję,
Galėsime daug nuveikti vardan Lietuvos.

Lietuva, Lietuva – Tu mums šventa.
Lietuva, Lietuva – mūsų Motina.
Lietuva, Lietuva – kol rankoj ranka.
Lietuva, Lietuva – gyvuos Lietuva.

Kokia nuostabi, Lietuva, esi.
Tu tokia trapi, bet dvasia didi.
Tad išsaugokim ateities kartoms,
Ką mylėjo taip mūsų protėviai.

Už rankų susiėmę, apjuoskim Lietuvėlę,
Žemelę šventą bočių, išsaugotą mums.
Tik tai tauta išėję, vienybėje sustoję,
Galėsime daug nuveikti vardan Lietuvos.

MŪSŲ DIENOS KAIP ŠVENTĖ

Mano gimtinė esi, mėlynas Nemuno vingi,
Tau aš dėkingas esu už savo skausmą ir viltį.
Baltijos jūra lengvai supa svajonių laivelį,
O tarp žalių ežerų stovi malūnas prie kelio.

Mūsų dienos – kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios,
Tad skubėkim gyventi, nes prabėgs – nebegrįš!
Tad skubėkime džiaugtis! Vai, prabėgs – nebegrįš jos!
Mūsų dienos – kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios.

Čia aš gimiau ir jaučiau metų prasmingą lėkimą,
Čia su visais dainavau, koks aš gražus ir laimingas!
Skamba, oi skamba šilai nuo mūsų laimės ir juoko,
Jeigu kam liūdna labai, jūs būtinai atvažiuokite čia! Pas mus!

Mūsų dienos – kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios,
Tad skubėkim gyventi, nes prabėgs – nebegrįš!
Tad skubėkime džiaugtis! Vai, prabėgs – nebegrįš jos!
Mūsų dienos – kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios.

Kaip gražu miške, vasaros laike!
Kaip gražu miške, vasaros laike!

Mūsų dienos – kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios,
Tad skubėkim gyventi, nes prabėgs – nebegrįš!
Tad skubėkime džiaugtis! Vai, prabėgs – nebegrįš jos!
Mūsų dienos – kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios.